Diada de Catalunya 2020 [ESP/CAT]

Del mismo modo que todas las fechas señaladas, la diada de Catalunya de este año 2020 se ve afectada por la COVID-19 y se ajustará a las circunstancias. Las fuerzas independentistas han tratado de reanimar su estrategia oportunista, fingiendo que el *procés* aún sigue vivo y que no está condenado a muerte para no reconocer su propia traición a la causa que decían defender. Así pues, siguen manipulando a la clase obrera para sus aspiraciones.

Por una parte el PDeCAT busca dejar el barco que se hunde para abordar otros hacia aguas más serenas. En otras palabras, buscan un proyecto en el que puedan vivir de hacer políticas para su clase social, la burguesía y en contra de la clase obrera, sin tener que ejercer ningún tipo de oposición al Estado. La coalición de JuntsXCat en estos tres años acabó destapando la inutilidad del PDeCAT. Ahora JuntsXCat es el nuevo proyecto de la burguesía catalana al cual apostar más años de chalaneo nacionalista.

Sus falsos rivales de ERC parece que les lleven ventaja en el campo de las encuestas electorales. Juegan con la figura de los presos políticos como Oriol Junqueras y arrastran a gran parte del electorado del independentismo catalán. Estos han jugado mejor sus cartas pero la estrategia es la misma, seguir aprovechando el rechazo al fascista Estado español y especulando con una futura independencia de Catalunya a la par que hablan de ensanchar la base, forma eufemística para apostar por más autonomismo. Por otra parte, la CUP juega su papel como nueva social democracia catalana – con sus tintes posmodernos – intentando arrastrar a parte de la clase obrera, a veces hacia posturas economicistas y en otras ocasiones hacia el izquierdismo, pero jamás planteando una auténtica organización revolucionaria. Su estrategia pasa por copar los

CDR’s y otros frentes de masas para sus propios fines sin organizar una verdadera estrategia que acerque dichos frentes a los intereses de la clase obrera catalana. Por otro lado ANC y Òmnium Cultural empiezan a preparar las movilizaciones y la venta de las camisetas anuales para financiarse como frentes de masas que son de los partidos independentistas.

El apoyo al independentismo catalán por parte de la clase obrera y las clases populares se va desinflando progresivamente y es cada vez menos entusiasta. Sus pugnas y la traición al mandato popular del 1 de Octubre son responsables del progresivo enfriamiento del apoyo popular que contempla como las fuerzas políticas de la burguesía catalana claudican ante el Estado fascista español y buscan un encaje donde satisfacer sus condiciones económicas a costa de sacrificar al pueblo trabajador.

El mal llamado gobierno progresista compuesto por PSOE/PODEMOS-IU(PCE) no ha movido un dedo, manteniendo no sólo la misma política económica que el Partido Popular, sino que no han dudado en apoyar, sin fisura alguna, tanto la represión contra Cataluña como la vergonzante actuación de la reaccionaria Judicatura, que retrata la naturaleza fascista del Estado español tanto aquí como también lo señalan los jueces de otros estados europeos – como Bélgica, Alemania, Suiza, etc.

Sin duda, la situación de la clase obrera en Cataluña cada día es peor, a la par que se deslocalizan las empresas y se pierden puestos de trabajo, como consecuencia de la distribución internacional del trabajo impuesta por los monopolios, las condiciones de vida de los trabajadores se depauperan. La bancarrota económica del capitalismo monopolista de Estado español ha conllevado una quiebra institucional cuya máxima expresión se dio en la gloriosa jornada del pasado 1 de Octubre de 2017, donde la clase obrera rebasó los marcos establecidos por las fuerzas de la burguesía catalana en su lucha por el mantenimiento de sus prebendas,

no dudando en defender su derecho a la autodeterminación y rechazando la represión del Estado español de manera heroica, no dudando en señalar al Estado español no sólo como responsable de su opresión sino también como culpable de la depauperación de sus condiciones de vida.

Sin embargo, los hechos y la práctica política de la burguesía catalana nos han demostrado que, en la fase actual del capitalismo, en su fase de imperialismo, la lucha por la emancipación nacional de las naciones oprimidas, como es Cataluña, es inviable si ésta no se subordina a la lucha por la emancipación de clase, la lucha por el socialismo. Tanto ERC como Junts Pel Sí, ahora JXCAT, buscaban en la internacionalización del conflicto nacional y el reconocimiento internacional el llevar a término sus apetencias secesionistas. Es evidente que esta política descrita es el reconocimiento de la negación del derecho a la autodeterminación, es el reconocimiento que son los monopolios los que determinan donde se sitúan las fronteras y no los ciudadanos. Es el reconocimiento que en la fase de imperialismo, la autodeterminación de las naciones oprimidas es una quimera, es inviable, pues el mundo está dividido tal y como los monopolios consideran.

Desde el PCOC hacemos un llamamiento a la clase obrera de Catalunya a unir todas sus luchas en una única lucha de clases contra el capitalismo y su Estado por la conquista del Socialismo. Unir las luchas desde los centros de trabajo hasta los barrios obreros, unir la lucha de los jubilados y la juventud obrera, de la mujer trabajadora, de los estudiantes conformando un Frente Único del Pueblo por el socialismo, por la construcción de un Estado Socialista donde desde nuestra identidad nacional y en base al principio del internacionalismo proletario nos unamos con el proletariado de las demás naciones que componen la península ibérica construyamos el Socialismo poniendo nuestra riqueza al servicio de la clase obrera y de la Revolución Mundial.

¡Viva el Internacionalismo proletario!

¡Por la Revolución Socialista!

¡Socialismo o barbarie!

11 de septiembre de 2020

Comité Nacional del PARTIT COMUNISTA OBRER DE CATALUNYA (P.C.O.C.)

Diada de Catalunya 2020

De la mateixa manera que totes les dates assenyalades, la diada de Catalunya d'aquest any 2020, es veu afectada per la COVID-19 i s'ajustarà a les circumstàncies. Les forces independentistes han tractat de reanimar la seva estratègia oportunista, fingint que el *procés* encara continua viu i que no està condemnat a mort per a no reconèixer la seva pròpia traïció a la causa que deien defensar. Així doncs, continuen manipulant a la classe obrera per a les seves aspiracions.

D'una banda el PDeCAT busca deixar el vaixell que s'enfonsa per a abordar uns altres cap a aigües més serenes. En altres paraules, busquen un projecte en el qual puguin viure de fer polítiques per a la seva classe social, la burgesia i contra de la classe obrera, sense haver d'exercir cap tipus d'oposició a l'Estat. La coalició de JuntsXCat en aquests tres anys va acabar destapant la inutilitat del PDeCAT. Ara JuntsXCat és el nou projecte de la burgesia catalana al qual apostar més anys de trafica nacionalista.

Els seus falsos rivals d'ERC sembla que els portin avantatge

en el camp de les enquestes electorals. Juguen amb la figura dels presos polítics com Oriol Junqueras i arrosseguen a gran part de l'electorat de l'independentisme català. Aquests han jugat millor les seves cartes però l'estratègia és la mateixa, continuar aprofitant el rebuig al feixista Estat espanyol i especulant amb una futura independència de Catalunya alhora que parlen d'eixamplar la base, forma eufemística per a apostar per més autonomisme. D'altra banda, la CUP juga el seu paper com a nova social democràcia catalana – amb els seus tints postmoderns – intentant arrossegar a part de la classe obrera, a vegades cap a postures economicistes i en altres ocasions cap a l'esquerranisme, però mai plantejant una autèntica organització revolucionària. La seva estratègia passa per copar els CDR's i altres fronts de masses per als seus propis fins sense organitzar una veritable estratègia que acosti aquests fronts als interessos de la classe obrera catalana. D'altra banda ANC i Òmnium Cultural comencen a preparar les mobilitzacions i la venda de les samarretes anuals per a finançar-se com a fronts de masses que són dels partits independentistes.

El suport a l'independentisme català per part de la classe obrera i les classes populars es va desinflant progressivament i és cada vegada menys entusiasta. Les seves pugnes i la traïció al mandat popular de l'1 d'Octubre són responsables del progressiu refredament del suport popular que contempla com les forces polítiques de la burgesia catalana claudiquen davant l'Estat feixista espanyol i busquen un encaix on satisfer les seves condicions econòmiques a costa de sacrificar al poble treballador.

El mal anomenat govern progressista compost per PSOE/PODEMOS-IU(PCE) no ha mogut un dit, mantenint no sols la mateixa política econòmica que el Partit Popular, sinó que no han dubtat a secundar, sense cap fissura, tant la repressió contra Catalunya com la vergonyosa actuació de la reaccionària Judicatura, que retrata la naturalesa feixista de l'Estat

espanyol tant aquí com també l'assenyalen els jutges d'altres estats europeus – com Bèlgica, Alemanya, Suïssa, etc.

Sens dubte, la situació de la classe obrera a Catalunya cada dia és pitjor, a l'una que es deslocalitzen les empreses i es perden llocs de treball, a conseqüència de la distribució internacional del treball imposada pels monopolis, les condicions de vida dels treballadors es depauperen. La fallida econòmica del capitalisme monopolista d'Estat espanyol ha comportat una fallida institucional la màxima expressió de la qual es va donar en la gloriosa jornada del passat 1 d'Octubre de 2017, on la classe obrera va depassar els marcs establerts per les forces de la burgesia catalana en la seva lluita pel manteniment de les seves prebendes, no dubtant a defensar el seu dret a l'autodeterminació i rebutjant la repressió de l'Estat espanyol de manera heroica, no dubtant a assenyalar a l'Estat espanyol no sols com a responsable de la seva opressió sinó també com a culpable de la depauperació de les seves condicions de vida.

No obstant això, els fets i la pràctica política de la burgesia catalana ens han demostrat que, en la fase actual del capitalisme, en la seva fase d'imperialisme, la lluita per l'emancipació nacional de les nacions oprimides, com és Catalunya, és inviable si aquesta no se subordina a la lluita per l'emancipació de classe, la lluita pel socialisme. Tant ERC com Junts Pel Sí, ara JXCAT, buscaven en la internacionalització del conflicte nacional i el reconeixement internacional el portar a terme les seves apetències secessionistes. És evident que aquesta política descrita és el reconeixement de la negació del dret a l'autodeterminació, és el reconeixement que són els monopolis els que determinen on se situen les fronteres i no els ciutadans. És el reconeixement que en la fase d'imperialisme, l'autodeterminació de les nacions oprimides és una quimera, és inviable, perquè el món està dividit tal com els monopolis consideren.

Des del PCOC fem una crida a la classe obrera de Catalunya per a unir totes les seves lluites en una única lluita de classes contra el capitalisme i el seu Estat per la conquesta del Socialisme. Unir les lluites des dels centres de treball fins als barris obrers, unir la lluita dels jubilats i la joventut obrera, de la dona treballadora, dels estudiants conformant un Front Únic del Poble pel socialisme, per la construcció d'un Estat Socialista on des de la nostra identitat nacional i sobre la base del principi de l'internacionalisme proletari ens unim amb el proletariat de les altres nacions que componen la península ibèrica construïm el Socialisme posant la nostra riquesa al servei de la classe obrera i de la Revolució Mundial.

Visca l'Internacionalisme proletari!

Per la Revolució Socialista!

Socialisme o barbàrie!

11 de setembre de 2020

Comitè Nacional del PARTIT COMUNISTA OBRER DE CATALUNYA (P.C.O.C.)